

Aamunkoitto

Kristuksen läsnäolon airu

Aamunkoitto-Lehti

Elokuu 2025

Sisällys

PÄÄARTIKKELI	2
KUINKA JUMALA VASTAA RUKOUKSIIN	2
RAAMATUNTUTKIMUS	18
JUMALAN RAKENNUS	18
PYHÄN HENGEN TEMPELI	22
EI ENÄÄ VIERAITA	26
YLISTYKSEN UHRIT	30
ELÄVÄT KIVET	33
KRISTILLINEN ELÄMÄ JA OPPI	36
TULESSA KOETeltu KULTA.....	36

Seuraa mukana Raamatusta!

Kuinka Jumala vastaa rukouksiin

***”Siksi haluan, että miehet rukoilevat kaikkialla, pyhät kädet kohotettuina, ilman vihaa ja epäilyksiä.”
1. Tim. 2:8***

Kuinka voimme olla varmoja siitä, että Jumala vastaa rukouksiimme? Ei riitä, että vahvistamme uskomme rukoukseen. Esimerkiksi tuhannet vanhemmat ovat uskoneet rukoukseen ja pyytäneet Jumalaa suojelemaan lapsiaan taistelukentällä, mutta saaneet vain viestin, että heidän lapsensa ovat kuolleet tai loukkaantuneet vakavasti. Uskon vahvistaminen rukoukseen ei myöskään selitä, miksi koko kansakunta, joka rukoilee rauhaa, joutuu usein sodan pyörteisiin.

Toisaalta on tuhansia ihmisiä, jotka ovat innokkaita todistamaan, että Jumala on vastannut heidän rukouksiinsa lastensa turvallisuuden puolesta. Toiset todistavat, kuinka ihmeellisellä tavalla Jumala on antanut heille erityisiä siunauksia,

joita he ovat pyytäneet rukouksissaan. Pelkän kokemuksen perusteella voi siis tuntua epäloogiselta, että Jumala vastaa joidenkin rukouksiin, mutta ei toisten.

Tämä ei kuitenkaan ole sopusoinnussa sen kanssa, mitä Raamattu kertoo Jumalasta. Raamattu sanoo, että Jumala ”ei tee eroa ihmisten välillä” (Apostolien teot 10:34). Siksi on oltava jokin hyvä syy, miksi Jumala vastaa joihinkin rukouksiin, mutta ei toisiin. Jos löydämme sen syyn, se voi auttaa palauttamaan uskon niille, joiden rukoukset ovat näennäisesti jääneet vastaamatta.

Rukous on erittäin tärkeä osa kristillistä kokemusta. Sitä harjoittavat myös monien muiden uskontojen kannattajat. Rukoushalu on tunnustus riippuvuudestamme korkeammasta voimasta ja ilmaus siitä, että tarvitsemme apua jostakin itsemme ulkopuolisesta ja viisaammasta lähteestä. Epäilemättä Jumala on tyytyväinen kaikkien niiden vilpittömään haluun, jotka yrittävät ottaa yhteyttä Häneen rukouksessa, koska ainakin tässä mielessä se on tunnustus korkeammasta suvereenista voimasta.

Lähes yleinen tarve rukoilla johtuu siitä, että ensimmäinen ihminen, Aadam, luotiin Jumalan kuvaksi (1. Moos. 1:27). Ihmisen lankeemuksen ja kuoleman seurauksena jumalallinen kuva hänen

luonteessaan on hämärtynyt ja monissa tapauksissa lähes hävinnyt. Siitä on kuitenkin jäljellä jäänteitä, ja yksi niiden ilmentymistä on tarve rukoilla. Voi olla myös miljoonia ihmisiä, jotka eivät koskaan rukoile, mutta tuntevat usein sisäisen tarpeen rukoilla ja tuntevat syyllisyyttä, koska eivät tee s .

Jumala on tyytyväinen luotujensa rukoushenkeen. Miksi hän kuitenkin kuulee joidenkin rukoukset, kun taas toisten rukoukset jäävät ilmeisesti kuulematta? Jeesus vihjaa vastauksen tähän kysymykseen havainnoissaan monien aikansa ihmisten rukouksista. Jeesus selitti, että he rukoilivat, jotta ihmiset näkisivät ja kuulisi heidät, ja luulivat Jumalan kuulevan heitä heidän ”paljon puhumisensa” vuoksi. (Matteus 6:5-7). Tämä muistuttaa meitä siitä, että rukouksessa on oikeita ja vääriä asenteita sekä oikeita ja vääriä menetelmiä. Monet, jotka rukoilevat, voivat olla vilpittömiä, mutta heidän menetelmänsä on sopimaton.

Raamattu osoittaa, että on oikeita ja vääriä asioita, joista rukoilla. Apostoli Jaakob kirjoitti: ”Te pyydätte, mutta ette saa, koska pyydätte väärin” (Jaakobin kirje 4:3). On äärimmäisen tärkeää selvittää, mitä meillä on oikeus pyytää Jumalalta. Emme voi odottaa, että Jumala vastaa rukouksiimme, kun pyydämme vain mielihalujemme mukaisia asioita.

Rukouksen tarkoitus

Rukouksella on jumalallinen tarkoitus, ja on erittäin tärkeää pitää tämä mielessä, jos haluamme ymmärtää, miksi jotkut rukoukset jäävät vastaamatta. Jumala ei ole luonut rukousta keinoksi selvittää, miten hänen tulisi hoitaa asioitaan täällä maan päällä. Hän ei odota meidän kertovan hänelle, mitä hänen tulisi tehdä. Hänellä on omat kiinteät suunnitelmansa ja tarkoituksensa, ja jos haluamme saada osaksemme hänen siunauksensa rikkaudet, on välttämätöntä, että rukouksemme ovat sopusoinnussa näiden kanssa. Jaakobin sanoin, pyydämme ”väärin”, jos pyydämme Jumalalta tavalla, jolla tuomme esiin omat toiveemme ilman, että etsimme hänen tahtoaan elämässämme.

Raamatussa tuodaan esiin erilaisia rukouksen muotoja. Tärkeimpiä näistä ovat kiitosrukoukset (Psalmit 92:1). Jumala on epäilemättä iloinen, kun hänen luomuksensa tunnustavat hänet siunaustensa lähteeksi ja siksi kohottavat sydämensä ja äänensä kiitokseksi hänelle.

On myös ylistysrukouksia, joissa tunnustetaan Luojan luonteen kunniakkaat ominaisuudet – hänen viisautensa, oikeudenmukaisuutensa, rakkautensa ja voimansa. Halu ylistää Jumalaa ja osoittaa kunnioitusta hänen luonteelleen tulisi olla suurin osa rukouksistamme. – Psalmi 29:1,2

Myös rukoukset Jumalan armosta ovat sopivia. Raamattu kehottaa kaikkia kristittyjä etsimään jumalallista anteeksiantoa synneilleen rukouksen välityksellä (). (1. Johanneksen kirje 1:7-9). Paavali puhuu tästä ”rohkeasti lähestymisestä armon valtaistuimelle” saadakseen siellä armoa ja löytääkseen armon avuksi kaikessa hädässä. - Heprealaiskirje 4:16

Sitten on tietysti rukouksia, joissa pyydetään Herralta tiettyjä siunauksia tai palveluksia. Juuri näistä rukouksista olemme tällä hetkellä erityisen kiinnostuneita. Jotkut rukoilevat terveyttä itselleen tai muille. Jotkut rukoilevat rikkautta. Jotkut rukoilevat suojelua matkoillaan. Miljoonat rukoilevat rauhaa. Usein on tapahtunut, että sodassa vastakkain olevien maiden kansalaiset rukoilevat omien armeijoidensa voittoa. Oletamme, että kaikki, jotka rukoilevat Jumalaa, ovat vilpittömiä ja pyytävät tietenkin häneltä asioita, jotka heille ovat sillä hetkellä tärkeimpiä. Kuitenkin, oikeuttaako Raamattu meitä uskomaan, että kaikki nämä rukoukset tulisi vastata niiden esittämien pyyntöjen mukaisesti?

Voi olla, että Jumala vastaa vanhempien rukoukseen heidän lapsensa turvallisuudesta taistelukentällä. Voi myös olla, että rukoukset kansakunnan rauhan puolesta vastataan. Jos ja kun tällaiset rukoukset vastataan, se tarkoittaa

yksinkertaisesti, että se oli jumalallisen tahdon mukaista. Jumalalla on kiinteä suunnitelma, jonka mukaisesti hän huolehtii ihmiskunnasta. Suunnitelmaa ei ole tehty tyydyttämään hänen ihmisluomustensa mielijohteita ja toiveita (), eikä mikään määrä rukouksia muuta hänen suunnitelmiaan.

Sanotaan, että ”rukous muuttaa asioita”, mutta se ei muuta Jumalan suunnitelmia. Jumala ei katso meitä eikä kansakuntaa oppiakseen, mitä muutoksia hänen tulisi tehdä, jotta meillä tai maailmalla yleensä olisi paremmat olot. Kuinka vähän luottamusta meillä olisi jumalaan, jonka mielipiteet voivat muuttua tai jonka suunnitelmat voivat muuttua pelkästään ihmisten rukousten kaunopuheisuuden tai suostuttelun vuoksi!

”Sinun tahtosi tapahtukoon”

Rukouksissaan Jumalan kansan tulisi pitää mielessä ja sydämessään ensisijaisena toiveena, että hänen tahtonsa tapahtuisi kaikissa heidän kokemuksissaan. Meillä on tästä erinomainen esimerkki Jeesuksen tapauksessa. Getsemanen puutarhassa, kun Mestari oli pidätettynä ja kuoleman edessä, ”häntä valtasi ahdistus ja kauhu, ja hän sanoi heille [opetuslapsilleen]: Minun sydämeni on murtautumaisillaan surusta. ... Hän meni vähän kauemmas, lankesi kasvoilleen rukoilemaan ja

elokuu 2025

sanoi: Isäni, jos se on mahdollista, ota tämä malja minulta pois. Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä tahdot.” – Matteus 26:38,39

Oli Jumalan tahto, että Jeesus kärsi nöyryytyksen ja kuoleman ihmisten lunastajana ja pelastajana. Tämä tärkeä piirre jumalallisessa järjestyksessä oli ennustettu Vanhan testamentin pyhissä profeetoissa. Jeesus halusi ennen kaikkea, että hänen Isänsä tahto täyttyisi, riippumatta siitä, mitä se merkitsi hänelle. Hän vahvisti tämän myöhemmin, kun hänet oli pidätettävänä. Pietari veti miekkansa suojellakseen Mestariaan, joka sanoi hänelle: ”Pane miekka tuppeen, sillä minun Isäni on minulle antanut maljan, enkä minä sitä juo.” - Johanneksen evankeliumi 18:10,11

Jeesuksen seuraajilla on etuoikeus kärsiä ja kuolla hänen kanssaan. Paavali puhui ”ristiin naulitsemisesta Kristuksen kanssa” ja kirjoitti myös: ”Teille on annettu Kristuksen tähden, ette vain usko häneen, vaan myös kärsitte hänen tähtensä” (Gal. 2:20; Fil. 1:29). Meitä kutsutaan seuraamaan Jeesuksen jalanjalkia, joten tiedämme, että ei ole Jumalan tahto säästää meitä kaikilta vaikeuksilta. Siksi, kuten Jeesuksen kohdalla, meidänkin tärkeimpänä huolenaiheena tulisi olla, että Herran tahto tapahtuu meidän kuolevaisissa ruumiissamme. Herran tahto voi olla, että nautimme jonkin aikaa

tietyistä maallisista siunauksista. Kuitenkin rukouksiemme painopisteen ei tulisi olla näissä, vaan siinä, että Hänen tahtonsa tapahtuu jokaisessa elämän kokemuksessa.

Jeesus laajensi tätä ajatusta sanoessaan opetuslapsilleen, että niin kauan kuin he pysyvät hänessä ja hänen sanansa pysyvät heissä, he voivat rukoilla mitä tahansa he haluavat, ja se annetaan heille (Joh. 15:7). Tämä saattaa kuulostaa vakuutukselta, että meillä on etuoikeus pyytää Jumalaltä mitä tahansa, mitä sattumalta ajattelemme ja haluamme, mutta niin ei ole.

Huomaa ehto, jonka Mestari liittää tähän lausuntoon: "Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyy teissä." Pysyä Kristuksessa tarkoittaa olla hänen ruumiinsa jäsen, hän on meidän päämme (Kolossalaiskirje 1:18). Tämä tarkoittaa, että hänen ajatuksensa tulevat meidän ajatuksiksemme ja hänen suunnitelmansa meidän suunnitelmiksemme. Jos tahdomme on näin kokonaan luovutettu Jumalalle Kristuksen kautta, meillä ei ole omaa tahtoa, joten rukouksemme eivät ole pyyntöjä siitä, mitä haluamme, vaan vain niistä asioista, jotka ovat sopusoinnussa päämme tahdon kanssa. Rukoilemalla näin sopusoinnussa Herran tahdon kanssa voimme olla varmoja suotuisista vastauksista.

Tämä on sopusoinnussa toisen Jeesuksen opetuslapsilleen antaman lausunnon kanssa, jossa hän ilmoittaa meille, että taivaallinen Isä antaa mielellään ”Pyhän Hengen niille, jotka sitä pyytävät”. (Luuk. 11:13). Olla täynnä Jumalan Henkeä tarkoittaa, että hänen ajatuksensa hallitsevat ajatteluamme ja että elämämme on niiden mukainen. Silloin emme pyydä Jumalalta muuta kuin sitä, mitä hän on luvannut antaa, eikä rukouksiimme vastaamisesta ole koskaan epäilystä.

”Tulkoon sinun valtakuntasi”

Luukkaan evankeliumin 11:1:ssä kerrotaan opetuslasten pyynnöstä: ”Herra, opeta meitä rukoilemaan.” Vastauksena tähän Jeesus antoi heille sen, mikä nykyään tunnetaan nimellä ”Herran rukous”. Tässä mallirukouksessa meille annetaan ohjeet siitä, mitä voimme rukoilla.

Tärkeä osa tätä lyhyttä rukouksen mallia on oikea tapa lähestyä Jumalaa: ”Isä meidän, joka olet taivaissa, pyhitetty olkoon sinun nimesi” (jae 2). Raamatussa Aadam on nimetty ”Jumalan pojaksi”. (Luuk. 3:23,38). Kun hän kuitenkin synti, hän menetti poikansa aseman, vieraantui Jumalasta ja tuomittiin kuolemaan. Aatamin lapset, koko ihmiskunta, ovat samoin erossa Jumalasta, joten he eivät voi osoittaa häntä oikein ”taivaassa olevaksi

Isäksemme”. Tämä on etuoikeus, joka kuuluu yksinomaan niille, jotka ovat katuneet syntejään, ottaneet Jeesuksen henkilökohtaiseksi Vapahtajakseen ja omistaneet elämänsä Jumalalle täysin, eli pyhittäneet itsensä, tekemään hänen tahtonsa. Heitä kuvataan saaneen Jumalan Pojan hengen ja siten tulleen hänen lapsikseen. - Roomalaiskirje 8:15; Galatalaiskirje 4:6

Jumalan lapsina he haluavat ennen kaikkea kunnioittaa Isänsä nimeä. Siksi heidän asenteensa on aina sanoin ja teoin: ”Pyhitetty olkoon sinun nimesi”. Pyhittää taivaallisen Isämme nimi oikein tarkoittaa, että kun lähestymme häntä rukouksessa, teemme sen tavalla, jonka Jeesus on meille osoittanut Raamatussa. Hän selitti, että rukouksemme tulee esittää hänen nimessään. - Johanneksen evankeliumi 15:16

Tähän on syy. Oikeutetusti tuomittuna roduna meillä ei ole asemaa Jumalan valtaistuimen edessä muuten kuin Jeesuksen, meidän puolustajamme, kautta. (1. Johanneksen kirje 2:2). Hänen nimessään ja hänen vuodatetun verensä ansiosta meillä on etuoikeus mennä ”rohkeasti” armon valtaistuimen eteen etsimään anteeksiantoa ja kaikkia muita siunauksia, jotka rakastava taivaallinen Isämme on luvannut antaa. (Heprealaiskirje 4:16). Jos pyhität hänen nimensä oikein, et koskaan uskalla lähestyä häntä muuten kuin Jeesuksen kautta.

Kun seuraamme Herran rukouksen esimerkkiä, pyyntömme eivät ole niinkään omaksi eduksemme kuin muiden siunaukseksi. Tämä käy ilmi rukouksen alkupuolella: ”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi, niin maan päällä kuin taivaassa.” (Matteus 6:10; Luukas 11:2). Vastaus tähän pyyntöön on vastaus moniin asioihin, joita ihmiset ovat rukoilleet vuosisatojen ajan. Se tyydyttää kaikkien ihmisten oikeutetut toiveet. Se tarkoittaa rauhaa, terveyttä ja ikuista elämää kaikille, jotka noudattavat Herran valtakunnan vanhurskaita lakeja.

Ihmiskunnan kaipaamat siunaukset, joita miljoonat rukoilevat, olivat kaikki Jumalan ennakoimia ja hän on varannut ne valtakunnassaan, jonka hän on luvannut kaikilla profeetoillaan. Näissä lupauksissa löydämme monia yksityiskohtia siunauksista, jotka se takaa ihmisille, mukaan lukien kuolleiden elvyttäminen. Jumala ei ole unohtanut ihmisten kärsimyksiä eikä kääntänyt korviaan heidän avunhuutoihinsa. Hänen vastauksensa heidän rukouksiinsa, kun sen aika tulee, ylittää kaikki, mitä he ovat koskaan uskaltaneet toivoa.

Otetaan esimerkiksi vanhemmat, jotka rukoilevat lapsensa turvallisuuden puolesta taistelukentällä. Vanhemmat rakastavat lastaan, eikä mikään ole heille tärkeämpää kuin lapsen turvallinen paluu

kotiin. Jos lapsi ei kuitenkaan palaa, vanhempien ensimmäinen ajatus saattaa olla, että Jumala ei välitä, että hänellä ei ole sääliä. Kuinka erilainen olisi vanhempien tunne, jos he voisivat uskoa, että Jumala on järjestänyt kotiinpaluun, joka on paljon tyydyttävämpi kuin he osasivat rukoillessaan kuvitellakaan!

Kuinka vähän vanhemmat joskus tietävät niistä vaikeuksista ja kärsimyksistä, joista heidän lapsensa voi pelastua kuolemaan vaipumalla. Loppujen lopuksi sekä vanhemmat että lapsi ovat kuolevan rodun jäseniä, ja ero taistelukentällä kuolemisen ja vanhuudessa kuolemisen välillä on vain hetkellinen, kun sitä vertaa an ikuisuuden loputtomaan ulottuvuuteen. Tästä näkökulmasta meidän on opittava tarkastelemaan rukousta ja tapaa, jolla Jumala vastaa pyyntöihimme.

Se, että rukoilemme Jumalaa, on tunnustus siitä, että uskomme hänen viisauteensa, voimaansa ja rakkauteensa, jotka ylittävät omamme. Kuitenkin unohdamme tämän usein ja tunnemme, että hän ei ole kunnioittanut rukouksiamme, koska hän ei ole vastannut niihin niin kuin olisimme halunneet, omien vähäisten kykyjemme avulla. Tuomittu elämämme on hyvin lyhyt. Arvostamme saavutuksia sen perusteella, saavuttavatko ne kypsyiden tämän lyhyen, meille tunnetun ajan kuluessa. Emme kuitenkaan saisi arvioida Jumalan tekoja tästä näkökulmasta.

Raamattu puhuu Jumalasta ”ikuisesta ikuisuuteen” (Psalmit 41:13; 90:2). Hänellä ei ole mitään tarvetta saattaa mitään tiettyä vaihetta suunnitelmastaan päätökseen meidän lyhyen elinaikanamme, ei edes silloin, jos se liittyy meidän yksilöllisiin pyyntöihimme. Jos rukkoisimme Jumalalta tänään jotain erityistä siunausta, joka olisi hänen tahtonsa mukaista, ja vastaus tulisi vasta huomenna tai jopa ylihuomenna, emme menettäisi uskoamme häneen, vaan iloitsisimme, kun vastaus tulisi. Jumalallakin on ”huomenna”. Hänen päivänsä eivät ole mitattavissa tunteina, sillä ne ovat aikakausia, ja hänen ”huomenna”-aikakaudellaan, Kristuksen tuhatvuotisessa valtakunnassa, kaikki ne siunaukset, joita maailm , ovat oikeutetusti kaivanneet ja joita miljoonat ovat pyytäneet Jumalalta, vuodatetaan runsaasti ihmiskunnan päälle. Tämän tunnustuksena ihmiset vastaavat: ”Tämä on meidän Jumalamme, jota olemme odottaneet, ... me iloitsimme ja riemuitsemme hänen pelastuksestaan.” – Jesaja 25:9

”Kuten taivaassa”

Olemme jo oppineet, että Jumala ei vastaa mihinkään rukoukseen, joka ei ole sopusoinnussa hänen tahtonsa kanssa. Herran rukouksessa tämä periaate on selkeästi esitetty. Siinä pyydetään

Jumalalta siunauksia maan ihmisille – ei mitään sellaista, mitä he saattavat haluta, vaan asioita, jotka ovat sopusoinnussa jumalallisen tahdon kanssa: ”Tapahtukoon sinun tahtosi, niin maan päällä kuin taivaassa.” – Matteus 6:10

Kuinka suuren vapauden hän on antanut meille asioissa, jotka ovat sopusoinnussa hänen tahtonsa kanssa. Jumalan tahto tapahtuu taivaassa, ja hänen tarkoituksensa on, että se tapahtuu maan päällä samassa määrin. Emme tietenkään tiedä kaikkia tapoja, joilla Jumalan tahto tapahtuu taivaassa, mutta voimme olla kohtuullisen varmoja siitä, että pahuus, joka nyt on maan päällä, ei vaivaa niiden elämää, jotka ovat hengellisessä maailmassa, jota kutsumme taivaaksi.

Sota on yksi suurimmista pahuuksista, joka ei ole sopusoinnussa jumalallisen tahdon kanssa. Meidän tulisi siis rukoilla rauhan puolesta. (Psalmit 122:6; Nahum 1:15). Emme todellakaan voisi rukoilla, että Jumalan tahto tapahtuisi maan päällä niin kuin taivaassa, rukoilematta rauhan puolesta. Rukouksemme rauhan puolesta tulisi olla sopusoinnussa Jumalan suunnitelman kanssa rauhan toteuttamiseksi, ja se on hänen valtakuntansa suunnitelma. (Hesekiel 37:21-28). Hän on luvannut perustaa valtakunnan, luoda hallituksen. Jeesus on tämän hallituksen kuningas. ”Hallitus on hänen hartioillaan”, kirjoitti Jesaja, ja elokuu 2025

”hänen hallituksensa ja rauhansa kasvaa, eikä sille ole loppua”. – Jesaja 9:6,7

Epäilemättä Jumala suhtautuu myötätuntoisesti ihmiskunnan kaipuuseen poistaa sota. Kun kansainväliset jännitteet ovat kovat ja sota näyttää väistämättömältä, molempien osapuolten hurskaat ihmiset tuntevat velvollisuudekseen rukoilla rauhan puolesta. Sotaa uhkaavat erimielisyydet voivat ratketa tai eivät, mutta tiedämme, että lopulta tulee yleinen ja kestävä rauha. Se ei tule siksi, että kansakunnat lopulta löytävät toimivan rauhankaavan, vaan siksi, että ”Rauhanruhtinas” ottaa hallinnan maan päällä (Jesaja 9:6). Silloin rukous ”Tulkoon sinun valtakuntasi” saa vastauksen.

Kristuksen hallitus symbolisoidaan Raamatussa ”HERRAN vuorena”. Miika 4:1-4:ssä luemme, että tulee aika, jolloin ihmiset sanovat: ”Mennään HERRAN vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, niin hän opettaa meille teitään, ja me vaellamme hänen polkujaan, sillä laki lähtee Siionista ja HERRAN sana Jerusalemita. Ja hän tuomitsee monia kansoja ja nuhtelee kaukaisia mahtavia kansoja, ja he taovat miekkansa auroiksi ja keihäänsä viiniköynnösten leikkausveitsiksi. Kansakunta ei nosta miekkaa kansakuntaa vastaan, eikä kukaan opi enää sotaa. Jokainen istuu viiniköynnöksensä ja viikunapuunsa

alla, eikä kukaan pelota heitä, sillä Herran Sebaotin suu on puhunut.”

Mikä ihmeellinen aseistariisuntaohjelma! Se on Jumalan ohjelma, ja kun rukoilemme rauhaa ja kansakuntien aseistariisuntaa, tehkäämme niin varmoina siitä, että Jumala kuulee ja vastaa rukouksiimme hänen tahtonsa mukaisesti, joka toteutuu hänen valtakunnassaan. ”Hän lopettaa sodat”, profetoi Daavid. – Psalmi 46:9

Tämän tärkeän aiheen toinen osa ilmestyy ensi kuun Aamunkoitto-Lehdessä. Siinä tarkastelemme yksityiskohtaisesti muita osia Herran rukouksesta. Tarkastelemme myös muita näkökohtia Jumalan tulevasta valtakunnasta maan päällä, joka Raamatun mukaan siunaa kaikki ihmiset ja antaa vastauksen miljooniin sydämeistä tulleeisiin rukouksiin, joita on lausuttu vuosisatojen ajan.

Jumalan rakennus

Avainjae: ”Sillä kukaan ei voi asettaa muuta perustusta kuin sen, joka on asetettu, ja se on Jeesus Kristus.”

1. Korinttolaiskirje 3:11

***Valitut raamatunjakeet:
1. Korinttolaiskirje 3:9-17***

Riippumatta siitä, kuinka kaunis ja rakenteellisesti vakaa rakennus on, se ei kestä, ellei se ole rakennettu riittävän perustalle. Pian siihen ilmestyy halkeamia, lattiat ja seinät vääntyvät, katto painuu, osia alkaa pudota, ja ihmisen käsityönä syntynyt, kerran niin komea monumentti muuttuu käyttökelvottomaksi, hylätyn silmätikuksi, joka kelpaa vain hävitettäväksi. Kuinka tärkeä on vankka, liikkumaton perusta, joka on tasainen ja suorakulmainen, riittävän vahva kantamaan sen, mikä sen päälle on rakennettu, monien sukupolvien ajan. Juuri sellainen varma ja ikuinen perusta on asetettu meille, jolle voimme rakentaa uskomme Jumalaan ja hänen lupauksiinsa. Kuten apostoli

Paavali kertoo avainjakeessamme, se perusta on Jeesus Kristus.

Tätä kuvaa laajentaen apostoli kirjoitti: ”Te olette Jumalan rakennus”, korostaen, että jokainen Herran pyhitetty lapsi rakentaa Kristuksen vankalle perustalle Jumalan hyväksyttävän luonteen rakennelman. – 1. Kor. 3:9

Apostoli Paavali ilmaisee tämän vertauskuvan merkityksen toisilla sanoilla kirjoittaessaan: ”Jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus.” (2. Korinttilaisille 5:17). Kuinka me tulemme Kristukseen? Ensinnäkin meidän on tunnettava hänet ja hänen perustavanlaatuisen osansa Jumalan pelastussuunnitelmassa. Meidän on tunnustettava, että Jeesus antoi henkensä lunnaaksi, korvaukseksi Aadamin ja hänen kauttaan tuomittujen ihmisten menettämästä hengestä, ilmaisuna taivaallisen Isänsä rakkaudesta ja omasta rakkaudestaan. (Roomalaiskirje 5:18,19; 1. Timoteuksen kirje 2:5,6). Tämä tarkoittaa Jeesuksen tunnustamista lunastajaksi, pelastuksemme perustaksi.

Kun todella ymmärrämme, mitä Kristus on tehnyt puolestamme, ja uskomme siihen koko sydämeistämme, se johtaa valtavaan muutokseen elämämme suunnassa. Apostoli selittää: ”Kristuksen rakkaus pakottaa meidät, sillä me olemme päättäneet, että jos yksi kuoli kaikkien puolesta, niin kaikki ovat kuolleet. Ja hän kuoli kaikkien puolesta,

elokuu 2025

jotta ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan sille, joka heidät kuolemasta herätti.” - 2. Korinttolaiskirje 5:14,15

Tämän oppitunnin yhteydessä Paavali vertaa tätä työtä rakentamiseen Kristuksen perustalle ”kullalla, hopealla ja kallisarvoisilla kivillä”, jotka edustavat hänen Sanansa arvokkaita totuuksia ja kallisarvoisia lupauksia. (1. Kor. 3:12). ”Me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä tekoja varten, ... jotta me vaeltaisimme niissä.” - Ef. 2:10

Yksi kristillisen kasvun olennaisista osista on usko Jumalan näkymättömiin asioihin. Korintin seurakunta, jolle Paavali kirjoitti, oli vaikeuksissa tämän asian suhteen. Hän sanoi, että he olivat lihallisia, eli maallisia tai ihmismäisiä näkemyksissään. Tämän seurauksena he antoivat liian suuren merkityksen näkyville ihmisjohtajille. - 1. Korinttilaisille 3:1-4

Tässä korostetaan, kuinka tärkeää on rakentaa annetulle perustalle. Apostoli vihjaa, että jotkut rakensivat ”puulla, heinällä, oljilla” ihmisten tavoin, ilmentäen lihan henkeä, joka ei kestäisi Jumalan tuomion koetusta (jakeet 12-15). Paavali tiesi, että kristittyjen rakentamisen tuli perustua Kristuksen ja Jumalan näkymättömän johtajuuden

tunnustamiseen. ”Kuka siis on Paavali, ja kuka on Apollos, paitsi palvelijat, joiden kautta te uskoitte, ... Minä olen istuttanut, Apollos on kastellut, mutta Jumala on antanut kasvun.” – 1. Korinttolaiskirje 3:5,6

Pyhän Hengen temppeli

Avainjake: ”Ettekkö tiedä, että teidän ruumiinne on teissä asuvan Pyhän Hengen temppeli, jonka olette saaneet Jumalta, ettekä ole omianne?”

1. Korinttolaiskirje 6:19

Valitut raamatunjakeet:

1. Korinttilaisille 6:12-20

Tämän päivän oppitunnissa siteeratut jakeet liittyvät moraalittomuuteen, jonka apostoli Paavali havaitsi korinttolaisessa seurakunnassa. ”Teidän ylpeytenne ei ole hyvä”, hän kirjoitti (1. Kor. 5:6). He olivat ilmeisesti ylpeitä väärästä veljellisestä rakkaudestaan, joka sai heidät suvaitsemaan tällaisen tilanteen.

Yhden rikoksentekijän tapauksessa, johon Paavali kiinnitti heidän huomionsa, hän käski seurakunnan erottaa kyseisen henkilön yhteisöstään. Paavali puhui tästä toimesta ”hapatuksen” puhdistamisena heidän keskuudestaan (jakeet 2–7). Hapatus Raamatussa on symboli synnistä jossakin muodossa.

Saattaa tuntua oudolta, että Herran kansan seurakunnassa esiintyi moraalitonta käyttäytymistä, mutta se ei ole niin outoa, kun otetaan huomioon joidenkin korinttilaisten entiset tavat, jotka olivat ottaneet vastaan Kristuksen ja liittyneet hänen kansaansa. Korintin väestö palvoi pakanajumalia. Näistä kreikkalaiset ja roomalaiset rakkauden jumalattaret Afrodite ja Venus olivat suuressa palvonnassa. Koska moraalittomuus oli todennäköisesti ollut osa heidän entistä palvontaansa, osa Korintin seurakunnan jäsenistä ei aluksi suhtautunut siihen niin halveksivasti kuin olisi pitänyt. Tällainen suvaitsevaisuus oli kuitenkin täysin vastoin Jumalan tahtoa, ja Paavali ryhtyi radikaaleihin toimenpiteisiin korjatakseen epäjärjestyksen.

Paavali otti kuitenkin tämän väärää toimintaa vastaan rakkaudesta. Hän paljastaa tämän toisessa kirjeessään Korintin seurakunnalle (2. Kor. 2:1-11). Paavali aikoi vierailla näiden veljien luona, eikä hän halunnut minkään pilaavan tilaisuuden iloa. Hän kiitti seurakuntaa siitä, että se oli ryhtynyt hänen kehottamaansa toimintaan väärintekijää vastaan. Hän otti myös huomioon, että tämä henkilö oli oppinut läksynsä. Jotta hän ei rasittaisi häntä liikaa surulla, Paavali ehdotti nyt seurakunnalle, että hänet annettaisiin anteeksi ja otettaisiin takaisin seurakunnan yhteyteen. Paavali selitti, että jos

seurakunta tekisi näin, hän iloitsisi siitä yhdessä heidän kanssaan. Näemme siis, että Paavali ei halunnut vain väärän teon korjaamista, vaan myös väärintekijän anteeksiantoa ja palauttamista.

Avainjakeemme sanoo, että ruumis on ”Pyhän Hengen temppeli”, joka on meissä. Temppelit olivat hyvin tunnettuja muinaisille, sekä juutalaisille että pakanoille. Israelissa temppeli oli symbolisesti Jumalan ja hänen kansansa kohtaamispaikka. Israelin uskovaiset pitivät sitä pyhänä paikkana, ja uskolliset pyrkivät pitämään sen sellaisena. Pahojen kuninkaiden hallinnon aikana temppeli kuitenkin saastui sen seinien sisällä harjoitetun epäjumalanpalvonnan vuoksi.

Temppelin symboliikkaa käytetään Uudessa testamentissa kahdella tavalla. Ensimmäinen löytyy tämän päivän oppitunnista, jossa Paavali viittaa jokaisen uskovan lihalliseen ruumiiseen ”temppelinä”, Jumalan asuinpaikkana Pyhän Hengen kautta, jonka meidän on pidettävä puhtaana ja tahrattomana. Toinen temppelikuva esitetään apostoli Pietarin kirjoituksessa. Hän kirjoitti: ”Myös te, elävät kivet, rakennatte hengellisen temppelin.” (1. Piet. 2:5). Tässä jokaisesta pyhitetystä uskovasta ei puhuta temppelinä, vaan kivinä, jotka valmistetaan osaksi hengellistä ”taloa” tai ”temppeliä” Jumalan

valtakunnassa. - Heprealaiskirje 3:6; Efesolaiskirje 2:19-22; Matteuksen evankeliumi 6:10

Ei enää vieraita

***Avainjae: ”Nyt te ette ole enää vieraita ja muukalaisia, vaan pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä.”
Efesolaisille 2:19***

***Valitut raamatunjakeet:
Efesolaisille 2:11-19***

Yksi kauniista tuloksista, jotka koituvat niiden osaksi, jotka sydämestään hyväksyvät Jeesuksen lunnaan uhraamalla vuodatetun verensä kautta tarjotun lunastuksen, on se, että he, antaessaan itsensä varauksetta pyhitykseen, astuvat erityiseen liittoon Jumalan kanssa. Tämä järjestely merkitsee uutta asemaa niille, jotka ovat näin astuneet liittoon, jossa he eivät ole enää vieraita Jumalalle, vaan heitä pidetään hänen poikinaan. (Roomalaiskirje 8:14-16; 1. Johanneksen kirje 3:1,2). Tämän mukaisesti Paavali sanoo muualla: ”Jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus: vanha on kadonnut, katso, kaikki on tullut uudeksi.” – 2. Korinttolaiskirje 5:17

Efesolaiskirjeen 2:8-10:ssä apostoli sanoo, että tämä uusi poikien asema saavutetaan vain uskon

kautta ja Jumalan armosta. Me emme voi tehdä mitään sen saavuttamiseksi. Hän sanoo: ”Me olemme hänen tekonsa.” Kuitenkin, kun olemme saavuttaneet tämän tilan, meillä on kyky Kristuksen Jeesuksen kautta tehdä Jumalalle hyväksyttäviä tekoja. Tämä on näennäinen paradoksi. Toisaalta emme voineet tehdä mitään saavuttaaksemme tämän uuden suhteen, mutta kun olemme solmineet Jumalan kanssa poikien liiton, voimme, ja itse asiassa meidän on, tehtävä hänelle hyväksyttäviä tekoja. Apostoli Jaakob sanoo: ”Usko ilman tekoja on kuollut.” - Jaakobin kirje 2:17

Teomme Jumalan lapsina ovat ennen kaikkea Kristuksessa, meidän Päässämme, perustuvan luonteen hedelmien kehittyminen ja ulkoinen ilmentyminen. (Johannes 15:8; Galatalaisille 5:22,23). Hyväksyttäviä tekoja ovat myös uhraukset ja palveleminen Herran, hänen totuutensa ja Kristuksessa olevien veljemme puolesta. - Roomalaiskirje 12:1; Efesolaiskirje 4:14,15; Galatalaiskirje 5:13

Oppitunnissamme Paavali sanoo, että pakanauskovat olivat olleet ”vieraita Israelin kansakunnasta, vieraita lupauksen liitoista, ilman toivoa ja ilman Jumalaa” (Efesolaisille 2:12). (Efesolaisille 2:12). Kuitenkin oli tullut aika, jolloin Kristuksen veri tuli tehokkaaksi kaikille, joilla oli kuuleva korva ja uskon sydän, olivatpa he juutalaisia

elokuu 2025

tai pakanoita. Jokaisella oli mahdollisuus lunastaa uusi asemansa sen avulla, mikä oli annettu, eli Jeesuksen Kristuksen.

Uskville juutalaisille, jotka olivat olleet ”käskyjen lain” alaisia vuosisatojen ajan, tämä tarkoitti irtautumista siitä järjestyksestä ja siirtymistä Kristukseen (jae 15). Oli perusteellisesti todistettu, että vain täydellinen ihminen voisi noudattaa näitä entisiä määräyksiä ja siten saada niihin liittyvät maalliset lupaukset. Vain Jeesus, joka oli synnitön, pystyi tähän. Hän kuitenkin uhrasi nämä maalliset etuoikeudet tarjotakseen ihmiskunnalle, sekä juutalaisille että pakanoille, tien pois synnin ja kuoleman orjuudesta. Näin Jeesuksen kautta ”meillä molemmilla [juutalaisilla ja pakanoilla] on yksi Henki, joka antaa meille pääsyn Isän luo” (jae 18).

Avainjakeessamme Paavali toteaa, että kaikki, jotka ovat tulleet tähän uuteen suhteeseen, riippumatta entisestä asemastaan, ovat nyt osa yhtä ryhmää, ”Jumalan perhettä”. Tämän symbolisen ”talon” perustana ovat ”apostolit ja profeetat, ja kulmakivi on Jeesus Kristus itse” (jae 20). Kun rakennus on valmis ja jokainen jäsen – jokainen kivi – on muovattu ja asetettu paikalleen, se ei ole vain rakennus, vaan ”pyhä temppeli”, ”Jumalan asuinpaikka” (jakeet 21,

22). Tästä temppelistä, joka sijaitsee symbolisessa Uudessa Jerusalemissa, siunaukset virtaavat messiaanisen valtakunnan aikana kaikille maan perheille. - Ilmestyskirja 21:1-7,22-24

Ylistyksen uhrit

***Avainjae: ”Siksi uhraakaamme hänelle
jatkuvasti kiitoksen uhrauksia, eli huuliemme
hedelmää, joka on kiitos hänen nimestään.”
Heprealaiskirje 13:15***

***Valitut raamatunjakeet:
Heprealaiskirje 13:12-21***

Tämänpäiväisessä oppitunnissa apostoli Paavali puhuu sekä Jeesuksen uhrauksesta ja palveluksesta että hänen jalanjäljissään seuraavien, kirkon, uhrauksesta ja palveluksesta. Samalla apostoli viittaa Israelin tabernaakkelijärjestelyn palvelukseen ja uhreihin, jotka on kuvattu yksityiskohtaisesti Mooseksen kirjassa ja Leviticus-kirjassa. Paavali toteaa: ”Meillä on alttari, josta tabernaakkelia palvelevilla ei ole oikeutta syödä. Niiden eläinten ruumiit, joiden veri on tuotu ylipapin toimesta pyhäkköön syntien sovituksiksi, poltetaan leirin ulkopuolella. Niin myös Jeesus, jotta hän pyhittäisi kansan omalla verellään, kärsi portin ulkopuolella. Mennään siis hänen luokseen leirin ulkopuolelle, kantamalla hänen häpeänsä.” – Heprealaiskirje 13:10-13

Paavali jatkaa, kuten avainjakeessamme on kirjoitettu, rohkaisemalla Jeesuksen seuraajia jatkuvasti uhraamaan ”ylistysuhraa” Jumalalle (). Hän kuvaa tätä uhraa edelleen ”huuliemme hedelmänä, joka kiittää hänen nimeään” ja lisää: ”Älkää unohtako tehdä hyvää ja jakaa, sillä sellaisista uhreista Jumala on mieltynyt.” – jakeet 15,16

Apostolin sanat muistuttavat meitä suitsukkeesta, jota ripoteltiin tabernaakkelin kultaisten suitsutusalttarin hiilille ja joka tuoksui suloisesti ja levisi kaikkein pyhimpään paikkaan, joka edusti Jumalan läsnäoloa (2. Moos. 30:1-8). Varmasti ylistyksen uhrin, huulillamme kiitos Jumalalle, hyvien tekojen tekeminen ja keskinäinen yhteys ovat kuin suitsuketta, suloinen tuoksu taivaalliselle Isällemme. Toisessa kohdassa Paavali puhuu tällaisista uhreista ”suloisena tuoksuna, Jumalalle otollisena, hänelle mieluisana uhrina” (Fil. 4:18).

Puhuen aiheemme toisesta näkökohdasta, apostoli kirjoitti: ”Sillä hän [Jeesus] kuoli, ja hän kuoli kerran syntien puolesta. ... Samoin myös te, pitäkää itsenne kuolleina synnille.” (Roomalaiskirje 6:10,11). Olemme iloisia, että Paavali muistuttaa meitä siitä, että kuolemamme synnille on laskettava, koska olemme vielä lihassa epätäydellisiä. Kuitenkin Jeesuksen veren sovituksen ansiosta meillä on jumalallinen valta laskea uhrauksemme j inen

palveluksemme ”pyhäksi, Jumalalle otolliseksi”. - Roomalaiskirje 12:1

Meille on annettu ihmeellinen etuoikeus ja suuri kunnia, ja vain uskomalla, että Kristuksen veri tekee uhrauksemme hyväksyttäväksi, voimme arvostaa todellisuutta, joka meillä on jumalallisessa sovitus suunnitelmassa. Voimme uskoa kuten Paavali, että vaikka emme ole ”itse riittävät ajattelemaan mitään itsestämme, vaan meidän riittävyttemme on Jumalasta”. (2. Korinttilaisille 3:5). Voimme hyväksyä varmuuden siitä, että Aatamin epätäydellisyydet peitetään Kristuksen vanhurskauden viitta, ja että olemme siten Jumalalle kelpoisia tulevana jäsenenä Kristuksen yhdessä ruumiissa. - Jesaja 61:10; Filippiläisille 3:9; 1. Korinttilaisille 12:12,27

Olkaaamme siis päivittäin palveluksessa ja uhrautuvina Jumalalle, hänen totuuden ja vanhurskauden asialle sekä veljillemme Kristuksessa. Olkaamme myös innokkaita julistamaan ”valtakunnan evankeliumia” tämän maailman köyhälle, huokaavalle luomakunnalle (Matteus 24:14). ”Sillä sellaisista uhreista on Jumala mieltynyt.” Näin ”ylistysuhraamme” tuo kunniaa ja kirkkautta rakastavalle taivaalliselle Isällemme ja hänen Pojalleen, Kristukselle Jeesukselle, meidän Herrallemme.

Elävät kivet

Avainjae: ”Te myös, [elävät] kivet, rakennetaan hengelliseksi temppeliksi, pyhäksi papistoksi, tuomaan hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia Jeesuksen Kristuksen kautta.”

1. Pietarin kirje 2:5

Valitut raamatunkohdat:

1. Pietarin kirje 2:1-12

”Jumalan kansa” on ollut eri merkityksiä ja tuottanut erilaisia tuloksia ihmiskunnan historian aikana. Esimerkiksi Vanhan testamentin kirjoituksissa olimme Israelin kansasta, joka muodosti Jumalan kansan monien vuosisatojen ajan ja jonka uskollisuus ja uskottomuus vaihtelivat. (2. Moos. 6:7). Jumalan tulevassa valtakunnassa maan päällä koko lunastettu ihmiskunta saa mahdollisuuden tulla Jumalan kansaksi. – Ilmestyskirja 21:3-7

Tämän päivän oppitunnissa apostoli Pietari puhuu nykyajan, helluntain jälkeisen ajan, Jumalan kansalle – niille, jotka uhraavat maalliset tavoitteensa toivossa taivaallisesta palkasta ”ensimmäisessä ylösnousemuksessa”. (Ilm. 20:6). Pietari selittää, että heidät rakennetaan ”hengelliseksi taloksi”. He ovat ”

, jotka on valittu [valittu] Jumalan ennakkotiedon mukaan". - 1. Piet. 2:5; 1:2

Pietari korostaa, että nykyajan Jumalan kansalla on vastuu "julistaa sen ylistystä, joka on kutsunut teidät pimeydestä ihmeelliseen valoonsa" (1. Piet. 2:9). Olimme kerran pimeydessä, erossa Jumalasta, mutta meidät kutsuttiin hänen kansakseen. Sen seurauksena yksi suurimmista etuoikeuksistamme on "julistaa" Jumalan ylistystä julistamalla evankeliumin ilosanomaa ja kuten Jeesus opetti: "Niin loistakoon valonne ihmisten edessä, että he näkevät teidän hyvät tekonne ja ylistävät teidän Isääne, joka on taivaissa." - Matteus 24:14; 5:16

"Pyhänä papistona" Jumalan kansa on erotettu maailmasta palvelemista varten. Osallisuus tähän papistoon on seurausta siitä, että olemme tulleet Herran Jeesuksen Kristuksen luo, hylänneet lihamme turmeltuneet taipumukset ja ryhtyneet uhraamaan itseämme. (1. Piet. 2:1,5). Olemme maailmassa, mutta emme ole "maailmasta", sanoi Jeesus. (Joh. 17:14). Ne, jotka pysyvät uskollisina kuolemaan asti, tulevat osaksi "kuninkaallista papistoa" valtakunnassa, kun kirkastettu seurakunta, jonka pää on Jeesus, tulee opettamaan vanhurskautta ihmiskunnalle. - 1. Piet. 2:9

Kuten avainjakeessamme todetaan, tullessamme Jeesuksen luo meitä valmistetaan eläviksi kiviksi, joista ”rakennetaan hengellinen temppeli”. Pietari ei sano, että me rakennamme tämän hengellisen temppelin, vaan että meidät ”rakennetaan” siihen. Jokainen kivi muotoillaan, taltataan ja kiillotetaan, jotta se sopii täydellisesti paikalleen Jumalan suunnitelman mukaisesti. Osana tätä hengellistä taloa, joka rakennetaan Jeesuksen vankalle perustalle lunnaaksi kaikille, meistä tulee kallisarvoisia Jumalan silmissä.

Lisäksi Jumalan kansaa kutsutaan nykyään ”erityiseksi kansaksi” (1. Piet. 2:9; Titus 2:14). Sana ”erityinen” viittaa ”Jumalan omaan kansaan” tai ”kansaan, jolla on tarkoitus”, mikä tarkoittaa, että Jumalalla on heille erityinen tehtävä elämässä.

Heidät on lunastettu ”Kristuksen kalliilla verellä” (1. Piet. 1:18,19). He ovat pyhittäneet eli omistaneet itsensä täysin Herralle ja uhranneet henkensä hänelle, ja heidät on tehty Kristuksen kautta hyväksyttäviksi. (Roomalaiskirje 12:1). Heidän elämänsä on täysin omistettu Jumalalle. He ovat ”nyt Jumalan kansa, joka ei ole saanut armoa, mutta nyt on saanut armoa”, niin että Jumala pitää heitä erityisenä aarteenaan. – 1. Pietarin kirje 2:10

Tulessa koeteltu kulta

***”Minä neuvon teitä ostamaan minulta tulessa koeteltua kulta, jotta teistä tulisi rikkaita.”
Ilmestyskirja 3:18***

Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen jälkeen, lähes kahden tuhannen vuoden ajan, taivaallinen Isämme on kutsunut erityisen kristittyjen ryhmän, joka tulee jakamaan siunauksen syntisen ja kuolevan ihmiskunnan kanssa Kristuksen tulevan kirkkaan valtakunnan hallinnossa. Tämän oppitunnin alkukirjoituksessa ylösnoussut Herramme puhuu tästä erityisestä uskollisten seuraajiensa ryhmästä hyvin erityisellä tavalla: heistä, jotka kehittävät luonteen, jota arvostetaan ”tulessa koeteltuna kullana”.

Johanneksen ilmestyksen kirjoitusten kautta käy selväksi, että sen jälkeen kun nämä Herramme Jeesuksen seuraajat on kutsuttu pois maailmasta, heidän on myös puhdistuttava, puhdistuttava ja mukaututtava Hänen luonteensa kaltaiseksi. Auttaakseen heitä tässä pyrkimyksessä Hän antaa heille joitakin hyvin tärkeitä hengellisiä lahjoja, joita he tarvitsevat ollakseen uskollisia.

Alkukappaleemme jatkuu sanomalla heille, että heidän on pukeuduttava ”valkoisiin vaatteisiin, jotta teidät voitaisiin pukea ja teidän alastomuutenne häpeä ei tule näkyviin (); ja voitelkaa silmänne silmävoiteella, jotta te näkisitte”.

Korkeasti arvostettu

Nykyään kulta on yksi kolmesta arvokkaimmasta metallista, ja Raamatun aikoina se oli arvokkain. Sitä löytyy yleensä vain pieniä määriä, mikä tekee siitä hyvin harvinaisen. Kulta on ensimmäinen Raamatussa mainittu metalli, ja se liittyy nimeen Pison, joka tarkoittaa ”lisääntymistä” () ja on yksi neljästä Eedenin puutarhasta lähtevän joen haaraa (). Joki symboloi hyvin ihmiskuntaa, josta valitaan erityinen luokka, jota edustaa Pison, mainittu Eedenin joen ensimmäinen haara. Raamatusta luemme: ”Eedenin maasta virtasi joki, joka kasteli puutarhan ja jakautui sitten neljään haaraan. Ensimmäinen haara, nimeltään Pison, virtasi koko Havilan maan ympäri, jossa on kultaa. Sen maan kulta on poikkeuksellisen puhdasta; siellä on myös tuoksuvia hartsia ja onyx-kiveä.” – 1. Mooseksen kirja 2:10-12

Kulta on arvostettu paitsi sen harvinaisuuden vuoksi myös sen pitkäikäisyyden ja kauneuden vuoksi. Se tunnustettiin vaurauden ja merkityksen mittana jo muinaisina aikoina, jopa ennen kuin elokuu 2025

Abrahamin nimi muutettiin. "Abram oli hyvin rikas karjassa, hopeassa ja kullassa." (1. Mooseksen kirja 13:2). Kautta aikojen, jopa nykypäivään asti, kulta on ollut erittäin haluttua ja sitä on jopa varastoitu. Raamattu kuitenkin ennustaa ajan, jolloin tämä varastoitu rikkaus tulee turhaksi ja nykyinen maailma ja sen pahat instituutiot katoavat. Jaakob kirjoitti: "Kuulkaa nyt, te rikkaat, itkekää ja valittakaa, koska teitä kohtaa onnettomuus. Teidän rikkautenne on mädäntynyt, ja koit ovat syöneet vaatteenne. Teidän kulta ja hopea ovat ruostuneet. Niiden ruoste todistaa teitä vastaan ja syö teidän lihanne kuin tuli. Te olette hamstrannut rikkautta viimeisinä päivinä." – Jaakobin kirje 5:1-3

Värinsä, kiiltonsa ja hapettumista ja tummumista kestävä luonteensa ansiosta kulta on erityisen käyttökelpoista monenlaisten korujen ja koristeiden valmistuksessa. "Poskesi ovat kauniit, kun ne ovat koristeltu jalokivillä, ja kaulasi on kaunis, kun se on koristeltu kultaketjuilla." (Laulujen laulu 1:10). Koska kulta on muita metalleja vakaampaa ja muuttumattomampaa, sitä on käytetty kansojen ja ihmisten välisenä vakiintuneena vaihto- ja kauppavälineenä.

Jumalallinen luonne

Harvinaisuutensa ja suuren arvonsa vuoksi kultaa käytetään Raamatussa kuvaamaan Kristuksen morsiamen hengellistä perintöä kaikkein korkeimmalla elämän tasolla – jumalallisessa luonteessa. (2. Piet. 1:4). Esittelemämme raamatunlause on otettu Herran viestistä Ilmestyskirjan seitsemälle seurakunnalle osoitetusta viimeisestä kirjeestä (). Tämä innoittava lupaus oli: ”Joka voittaa, sen minä annan istua minun valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istun Isäni valtaistuimella.” (Ilm. 3:21). Uskolliset kristityt saavat osan jumalallisesta luonteesta ”Kristuksen” jäsenenä, ja heidät nähdään istumassa messiaanisella valtaistuimella tulevassa taivasten valtakunnassa. Jeesus lupasi: ”Minä annan teille valtakunnan, niin kuin minun Isäni on antanut minulle.” – Luuk. 22:29

Kristuksen morsian

Vanhan testamentin tulevia tapahtumia ennakoivassa kertomuksessa lisäkin morsian Rebekka symboloi Kristuksen morsiamen, joka koostuu hänen uskollisista seuraajistaan. (Katso 1. Mooseksen kirja, luku 24.) Tämän havainnollistamiseksi hänelle annettiin kultaisia lahjoja, jotka kuvasivat taivaallisen Isän ihania

lupauksia, joka etsii morsiamen rakkaalle Pojalleen, meidän Herrallemme Jeesukselle. Rebekka lähti vapaaehtoisesti isänsä talosta ja lähti vaivalloiselle matkalle, joka merkitsi hänen sitoutumistaan tavata tulevan aviomiehensä lisäksi, joka puolestaan edusti meidän Herraamme Jeesusta. ”Kun kamelit olivat juoneet, mies [lisakin palvelija] otti puolen sekeliä painavan kultaisen korvakorun ja kaksi kymmenen sekeliä painavaa kultaista rannekorua [Rebekan] käsille.” – 1. Mooseksen kirja 24:22

Psalmien kirjassa on kuva tulevasta hääseremoniasta, jossa Kristuksen morsian on pukeutunut kultaan. Kulta kuvaa hänen hengellistä palkkaansa jumalalliseen elämään. Tästä ihmeellisestä perinnöstä psalmisti kirjoitti: ”Kuninkaiden tyttäret olivat sinun kunniakkaiden naisten joukossa; kuningatar seiso i oikealla puolellasi, puettu Ofirin kultaan.” (Psalmit 45:9). Kuningatar erottui seuralaistensa, muiden kunniakkaiden naisten joukosta, koska hän oli uskollinen Herralle, jonka kanssa hän oli menossa naimisiin, ja koska hänen luonteensa oli varustettu totuuden ja vanhurskauden periaatteilla. Samasta psalmista luemme: ”Sinun valtaistuimesi, Jumala, pysyy iankaikkisesti; oikeuden valtikka on sinun valtakuntasi valtikka. Sinä rakastat vanhurskautta ja vihaat pahuutta; siksi Jumala, sinun Jumalasi, on

asettanut sinut ystäväsi yläpuolelle voitelemalla sinut ilon öljyllä.” – jakeet 6,7

Viittaus Ophiriin tarkoittaa paikkaa, joka tunnetaan korkealaatuisen kullan lähteenä. Siksi psalmisti jatkaa: ”Kuninkaan tytär on sisällään kaikessa loistossaan, hänen vaatteensa ovat kultaa. Hänet tuodaan kuninkaan eteen käsityönä tehdyissä vaatteissa.” – Psalmi 45:13,14

Taivaallinen kaupunki

Puhuessaan Kristuksen tulevasta morsiamesta, meidän Herramme Jeesus julisti: ”Te olette maailman valo (). Kaupunki, joka on rakennettu kukkulalle, ei voi jäädä piiloon.” (Matteus 5:14). Kristuksen morsiamen uskollisille jäsenille osoittamassaan viimeisessä viestissä me saamme vilauksen taivaallisesta kaupungista. ”Minä, Johannes, näin pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan Jumalta taivaasta, valmistettuna morsiamen tavoin, joka on koristettu miehelleen.” (Ilmestyskirja 21:2). Symbolisella kielellä Johannes kuvasi myöhemmin samassa luvussa koristeltua Kristusta kirkkaudessa. ”Hän vei minut hengessä suurelle ja korkealle vuorelle ja näytti minulle sen suuren kaupungin, pyhän Jerusalemin, joka laskeutui taivaasta Jumalan luota, ja siinä oli Jumalan kirkkaus, ja sen valo oli kuin kallis kivi, kuin jaspis, kirkas kuin kristalli.” – jakeet 10,11

Aivan kuten kulta liitettiin Kristuksen taivaalliseen morsiamen, niin myös taivaallinen kaupunki nähtiin jumalallisena instituutiona. ”Sen muuri oli jaspisesta, ja kaupunki oli puhdasta kultaa, kirkasta kuin lasi. Kaupungin muurin perustukset olivat koristeltu kaikilla mahdollisilla jalokivillä. ... Kaksitoista porttia oli kaksitoista helmiä, jokainen portti yhdestä helmestä. Kaupungin pääkatu oli kultaa, puhdasta kuin läpinäkyvä lasi...” (jakeet 18-21). Näin Jumalan kaupunki edustaa kirkastettua Kristusta, joka on valmistautunut jakamaan vallan kansakuntien yli. Taivaallinen kaupunki on siunauksen keskus kaikille maan perheille Kristuksen tulevan kirkkaan valtakunnan hallinnossa.

- 1. Mooseksen kirja 22:18; Apostolien teot 3:25

Vanhan järjestyksen katoaminen

Elämme nyt tämän ”nykyisen pahan maailman” viimeisiä vuosia ja Herramme luvattua paluuta. (Gal. 1:4). Sen piti olla erityinen koettelemuksen ja kokeen aika niille, jotka vastasivat Kristuksen Jeesuksen taivaalliseen kutsumukseen. Malakian profeetallisista sanoista luemme ”Kuka voi kestää hänen tulemisensa päivän? Kuka pysyy pystyssä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on kuin puhdistava tuli ja kuin voimakas pesuaine, joka valkaisee vaatteet. Hän istuu hopean puhdistajana ja puhdistaa Levin

pojat ja puhdistaa heidät kuin kultaa ja hopeaa, jotta he voivat uhrata Herralle oikeudenmukaisen uhrin.” - Malakia 3:2,3

Näemme, että maailman vanha sosiaalinen järjestys, joka on perustettu itsekkyydelle ja ylpeydelle, on katoamassa valmistautuessaan Kristuksen tuleva valtakunta. Todisteena tästä kansojen keskuudessa tapahtuvasta mullistuksesta Luukas kirjasi Jeesuksen sanat ”Ja auringossa ja kuussa ja tähdissä on merkkejä, ja maan päällä kansat ovat ahdistuksessa ja hämmentyneinä, meri ja aallot pauhaavat. ihmisten sydämet tyhjenevät pelosta ja odottaessaan sitä, mikä on tulossa maan päälle, sillä taivaan voimat järkkyvät. Silloin he näkevät I in, Ihmisen Pojan, tulevan pilvessä, voimassa ja suuressa kirkkaudessa.” – Luuk. 21:25-27

Nykyään näemme ympärillämme ennustetun ”kansojen ahdistuksen ja hämmennyksen”, eikä ratkaisua tai pakotietä näy. Itsekkyyys, viha, ylpeys ja aggressiivisuus ovat johtaneet julmien ja voimakkaiden tyrannioiden syntyyn. Synti, korruptio ja epäoikeudenmukaisuus ovat varmasti tuoneet mukanaan kauheita seurauksia. Ihmisellä on nyt aseet tuhota itsensä useita kertoja. Jumalan ihmeelliset lupaukset kuitenkin vakuuttavat meille, että ihmiskunta ei saa tuhota itseään. Raamattu opettaa, että ihmisen itsekkyyys johtaisi lopulta itsetuhoon, ellei sitä hillitsisi jumalallinen voima ja

elokuu 2025

puuttuminen. Jeesus puhui tästä kauheasta ajasta ja suuresta ahdistuksesta, johon maailma on nyt menossa. Hän sanoi: ”Jos niitä päiviä ei lyhennettäisi, ei yksikään ihminen pelastuisi, mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään” (Matteus 24:22). Kristus ja hänen kirkko, valtakunnan voimassa ja kirkkaudessa, puuttuvat asiaan oikeaan aikaan ja aloittavat sitten työn siunata ja palauttaa ihmiskunta takaisin Jumalan luo.

Huokaava luomakunta

Köyhä, huokaava ihmiskunta pelastetaan omasta itsekkyydestään ja ylpeydestään. Kaikki kansalliset iset ja kansainväliset ongelmat ratkaistaan Kristuksen valtakunnan hallinnossa. Meille on luvattu, että kaikki vääryys poistetaan maasta: ”Ja Jumala pyyhkii pois kaikki kyyneläiset heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, eikä surua eikä itkua, eikä kipua, sillä entiset asiat ovat kadonneet. Ja valtaistuimella istuva sanoi: Katso, minä teen kaiken uudeksi. Ja hän sanoi minulle: Kirjoita, sillä nämä sanat ovat totta ja uskolliset.” – Ilmestyskirja 21:4,5

Aika, jossa nyt elämme, on lähes kahden tuhannen vuoden huipentuma, jonka aikana Jeesuksen uskolliset seuraajat ovat hyväksyneet taivaallisen kutsun. Olemme siis lähellä ”Karitsan häiden” aikaa. Luemme: ”Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja

antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on valmistanut itsensä. Ja hänelle on annettu pukeutua puhtaaseen, kirkkaaseen harsoon, sillä harsa on pyhien vanhurskaus. Ja hän sanoi minulle: ... Nämä ovat Jumalan totiset sanat.” – Ilmestyskirja 19:7–9

Uskon koetinkivi

Tämän aikakauden loppu on Herran kansalle erityinen koetuksen aika, ja jokaisen Kristuksen jäsenen usko puhdistuu, kirkastuu ja todistetaan. Johannes kirjoitti t iissa profeetalliset sanat tästä ajasta: ”Hänen vihansa suuri päivä on tullut, ja kuka voi se kestää?” (Ilm. 6:17). Olemme nyt todistajina kaikkien nykyisten instituutioiden nopeasta romahduksesta maan päällä.

Jeesus sanoi: ”Kun näette näiden tapahtuvan, tiedätte, että Jumalan valtakunta on lähellä. Totisesti sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennen kuin kaikki nämä tapahtuvat. Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa. Olkaa varovaisia, ettei sydämenne painu juomaputkissa, juopottelussa ja elämän huolissa, niin että se päivä yllättää teidät kuin ansa. Sillä se tulee kaikkien niiden päälle, jotka asuvat maan päällä. Olkaa aina valppaina ja rukoilkaa, että voitte paeta kaikkea, mikä on tapahtumassa, ja että voitte seistä Ihmisen Pojan edessä.” – Luukas 21:31-36

Usko ja teot

On aina ollut totta, että ne, jotka ovat ottaneet vastaan taivaallisen kutsun Kristuksen perillisiksi, joutuvat perusteelliseen koetukseen. Jokaisen on pysyttävä lujana Jumalan pyhän sanan uskossa. "Olkaa varuillanne, pysykää lujina uskossa, olkaa rohkeita, olkaa vahvoja." (1. Kor. 16:13). Jos meissä kehittyä oikea määrä uskoa, se ilmenee varmasti hedelmällisen in kautta. Ne, joilla on vain vähän uskoa, eivät ole vielä edistyneet tekemällä siitä elävää uskoa. Siksi apostoli Jaakob kysyy: "Mitä hyötyä on, rakkaat veljet ja sisaret, jos sanotte, että teillä on uskoa, mutta ette osoita sitä teoillanne? Voiko sellainen usko pelastaa ketään? ... Näette siis, että usko itsessään ei riitä. Ellei se tuota hyviä tekoja, se on kuollut ja hyödytön. Kyllä, joku voi sanoa: Sinulla on uskoa, minulla on tekoja. Näytä minulle uskoasi ilman tekoja, niin minä näytän sinulle uskoni tekojeni kautta." - Jaakobin kirje 2:14,17,18

Uskomme ja koko yksilöllinen olemuksemme on nyt erityisen koetuksella, ja siksi Herramme kehottaa meitä: "Ole uskollinen kuolemaan asti." (Ilm. 2:10). Kristuksen tulevan morsiamen jokaisen jäsenen uskollisuus kuolemaan asti tarkoittaa perintöä hänen kanssaan kirkkaudessa ja ihmeellistä lupausta jakaa hänen kanssaan siunaus, joka koskee kaikkia maan

perheitä. Tämä on suurin lahja, jonka voimme koskaan odottaa saavuttavamme, ja se on tavoittelemisen ja valmistautumisen arvoinen. Herramme pyytää meiltä uskollisuutta. Hän haluaa puhdistaa meistä kaiken, mikä on luonteeltaan roskaa, mukaan lukien oma tahto ja kaikki lihan teot. - Galatalaisille 5:19-21; 1. Korinttilaisille 5:7,8; 2. Timoteukselle 2:21

Vaikka teot ovat välttämättömiä, niiden tulisi aina heijastaa kristityn oikeaa uskon perustaa. Se, jonka elämä ei ole täysin sopusoinnussa uskon kanssa, häpäisee sen uskon, ja sellainen usko on kuollut. Jaakob kirjoitti: "Ettekö muista, että meidän esi-isämme Abraham osoitti olevansa oikeassa Jumalan edessä teoillaan, kun hän uhraisi poikansa lisäksi alttarilla? Katsokaa, hänen uskonsa ja tekonsa toimivat yhdessä. Hänen tekonsa täydensivät hänen uskonsa. Ja niin tapahtui, kuten Raamattu sanoo: Abraham uskoi Jumalaan, ja Jumala piti hänet vanhurskaana hänen uskonsa vuoksi. Häntä kutsuttiin jopa Jumalan ystäväksi. Näette siis, että meidät todetaan vanhurskaiksi Jumalan edessä tekojemme perusteella, ei pelkän uskon perusteella. Prostituoitu Rahab on toinen esimerkki. Hänet todettiin vanhurskaaksi Jumalan edessä tekojensa perusteella, kun hän kätki sanansaattajat ja lähetti heidät turvallisesti pois toista tietä. Aivan kuten

ruumis on kuollut ilman henkeä, niin myös usko on kuollut ilman hyviä tekoja. - Jaakobin kirje 2:21-26

Jos Abraham ja muut uskon sankarit olisivat vain keskustelleet uskostaan keskenään, heistä ei olisi koskaan tullut uskon sankareita, eivätkä he olisi saaneet hyvää mainetta uskonsa kautta. Raamattu paljastaa, että he vaelsivat uskossa, ja heidän tekonsa olivat sopusoinnussa uskonsa kanssa. Niin heidän uskonsa tuli täydelliseksi tekojensa kautta. Myös meidän uskomme on oltava elävää, aktiivista ja toimivaa rakkaudessa. - Galatalaisille 5:6; Efesolaisille 6:23

Rakkauden merkki

Rakkauden ominaisuuden kehittymistä on myös korostettava, vaikka se ei korvaa muita tärkeitä tekijöitä niiden elämässä, jotka ovat ottaneet vastaan taivaallisen kutsun. Esimerkiksi rakkaus ei voi korvata oppia, mutta se ohjaa meitä käyttämään oppia oikein. Rakkaus ei voi korvata uskoa tai toimintaa Herran nimessä, mutta se on ainoa motiivi uskossa ja palveluksessa, joka on Jumalalle hyväksyttävä.

Kun pysymme lujina yhdessä hengessä, yhdellä mielellä ja teemme yhteistyötä muiden samanarvoisen uskon omaavien kanssa, meidän

tulee rakastaa toisiamme ”puhtaalla sydämellä ja kiihkeästi” (1. Piet. 1:22). Meidän tulee rohkaista toisiamme ”rakkauteen ja hyviin tekoihin” ja välttää kaikkia sanoja ja tekoja, jotka saattavat aiheuttaa väärinkäsityksiä tai riitaa (Hepr. 10:24). Usko ja rakkaus kulkevat käsi kädessä. Jos pysymme lujina uskossa ja elämme rakkaudesta, meidät ”pidetään Jumalan voimalla” (1. Piet. 1:5).

Monien rakkaus voi ”kylmentyä”, mutta meidän rakkautemme muita kohtaan, kun pysymme lujina uskossa, on pysyttävä kiihkeänä, vaikka jotkut hylkäisivätkin sen. (Matteus 24:12). Jos meitä loukataan tai solvataan, emme saa solvata takaisin. Kun meitä vainotaan, emme saa koskaan liittyä vainoajien joukkoon. (1. Piet. 2:21-23). Tarvitsemme vahvan uskon ja yhä enemmän rakastavaa pyhyiden henkeä. Tämän tulisi olla vilpitön toiveemme ja hartaana rukouksemme. Jumalan kallisarvoinen sana on vankka ja horjumaton perusta uskollemme, ja uskomme on oltava rakkaudesta toimiva usko. - Gal. 5:6

Kestävä usko

Meidän on kestettävä koettelemukset ja pysyttävä lujina, kun rakas Herraamme jatkaa meidän puhdistamista, puhdistamista ja puhdistamista, jotta voimme uhrata hänelle hyväksyttävän uhrin. Tämä tarkoittaa, että meidän on otettava päivittäin ristimme

elokuu 2025

ja seurattava häntä. (Luuk. 9:23). Lisäksi se edellyttää, että ”odotamme siunattua toivoa ja suuren Jumalan ja meidän Pelastajamme Jeesuksen Kristuksen kirkkautta, joka antoi itsensä meidän puolestamme, jotta hän lunastaisi meidät kaikesta vääryydestä ja puhdistaisi itselleen kansan, joka on innokas tekemään hyviä töitä” (Titukselle 2:13,14). (Titus 2:13,14). Rakastettu puhdistaja työskentelee armollisesti meissä, ja meidän on alistuttava vapaaehtoisesti tähän työhön. Me kaikki tarvitsemme puhdistusta ja puhdistamista, koska maallisessa, lihallisessa astiassamme, jossa hengellinen aarteemme on, on kuonaa – aivan kuten tuleessa koeteltu kulta. - 2 Korinttilaisille 4:7

Psalmista on ilmaissut: ”Herra, kuule ääneni. Kuuntele minun huutoni, kun minä huudan armoa. Jos sinä, Herra, pidät kirjaa synneistä, kuka voi pysyä pystyssä? Mutta sinulla on anteeksianto, jotta me voimme palvella sinua kunnioituksella. Minä odotan Herraa, koko minun olemukseni odottaa, ja hänen sanaan minä panen toivoni.” – Psalmi 130:2-5

Koko pyhiinvaelluksemme ajan emme olisi voineet seistä taivaallisen Isämme edessä ilman Kristuksen vanhurskauden peittävää viittaa. ”Minä riemuitsen suuresti HERRASTA, minun sieluni iloitsee Jumalassani, sillä hän on pukeutunut minut pelastuksen vaatteisiin, hän on peittänyt minut vanhurskauden

viittaa, niinkuin sulhanen koristaa itsensä koristeilla ja niinkuin morsian koristaa itsensä koruillaan.” - Jesaja 61:10

Apostoli Paavali kirjoitti kirjeessään Rooman veljille, että hän kirjoitti niille, ”jotka kärsivällisesti jatkavat hyviä tekoja ja etsivät kunniaa, kirkkautta ja kuolemattomuutta” (Roomalaiskirje 2:7). Galatian seurakunnalle hän sanoi: ”Älkää väsykö tekemään hyvää, sillä aikanaan te saatte niittää, jos ette lannistu” (Galatalaiskirje 6:9). (Gal. 6:9). Herramme ei koskaan jätä meitä eikä hylkää meitä, ja hän rakkaudella haluaa, että meistä tulee hänen kaltaisiaan ja että me heijastamme hänen kuvaansa. (Hepr. 13:5). Meidän tehtävämme on kestää rohkeasti hänen puhdistava ja puhdistava vaikutuksensa.

Kuten edellä mainituissa jakeissa todetaan, emme saa väsyä tekemään hyvää, ja meidän on muistettava, että koettelemuksemme ei ole pelkästään hyvän tekeminen, vaan ”kärsivällinen jatkaminen hyvän tekemisessä”. Sitten meidän on myös pidettävä yllä ”Jumalan koko varustusta”, jotta voimme ” ” seistä tässä ”pahassa päivässä”. – Efesolaisille 6:13

Kultaakin kallisarvoisempi

Apostoli Pietari kiinnittää huomiomme ”valittuihin”, joita symboloi kulta, jota puhdistetaan erityisesti tällä hetkellä. Kristuksen luokasta hän selittää heidän erityisen kutsumuksensa: ”Valitut, jotka ovat Jumalan Isän ennalta tietämyksen mukaan pyhitetyt Pyhällä Hengellä, Jeesuksen Kristuksen veren vuodatuksen ja kuuliaisuuteen. Armo teille ja rauha olkoon moninkertaisesti.” - 1. Piet. 1:2

Apostoli jatkaa: ”Ylistetty olkoon Jumala, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyttänyt meidät elävään toivon Jeesuksen Kristuksen kuolleista nousemisen kautta, katoamattomaan, tahratonta ja kuihtumattomaan perintöosaan, joka on varattu teille taivaissa, teille, jotka Jumalan voima uskon kautta varjelee pelastukseen, joka on valmis paljastettavaksi viimeisenä aikana. Siitä te iloitsette suuresti, vaikka nyt, jos on tarpeen, te olette hetkellisesti murheessa monien koetusten [kreikaksi: koettelemusten] kautta.” Pietari päättää sanomalla, että uskomme koettelemukset ovat kuin tulessa koeteltu kulta: ”Uskonne koettelemus, joka on paljon kallisarvoisempi kuin katoava kulta, vaikka se koetellaan tulessa, voi tulla kiitokseksi, kunniaksi ja

kirkkaudeksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.” –
jakeet 3–7

Olkoon tämä meidän todistuksemme: ”Hän tietää
tien, jota kuljen; kun hän on koetellut minut, minä
tulen esiin kuin kulta.” - Job 23:10